

Hồi 38

Q uái nhân đưa ngọn phán quan bút gãi lung một lúc rồi nói:
- Không dùng được.

Dứt lời ông ta bèn gộp chung ba ngọn phán quan bút lại và dùng sức bẻ qua một lượt. Thế là ba ngọn phán quan bút liền bị ông ta bẻ cong chẳng khác nào người ta kéo kẹo ống từ hình thẳng đã thành hình móng ngựa.

Ông ta vung tay ra xa rồi đưa mắt nhìn về Liệt Hỏa Tổ Sư cất tiếng cười nói:

- Được gặp mặt nhau thực là may mắn. Được gặp mặt thật là may mắn.

Quái nhân ấy vừa xuất hiện thì Liệt Hỏa Tổ Sư biết ngay đây là người đã xuất hiện trên đỉnh Tiên Nhân Phong và đã vung chưởng đẩy lui Hồng Ứng Cung Long tức vị Chưởng môn thuộc nhóm tại gia phái Nga My.

Lúc bấy giờ Liệt Hỏa Tổ Sư đã biết tài nghệ của đối phương cao cường chắc chắn chẳng kém sút hơn mình. Thế nhưng một con người lịch duyệt giang hồ suốt mấy mươi năm qua như lão ta mà vẫn không làm sao đoán biết được đối phương là ai cả.

Vì thế khi thấy quái nhân vừa xuất hiện, Liệt Hỏa Tổ Sư vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế không hề nhúc nhích. Và giờ đây lão ta bỗng khoát tay lên một lượt ra hiệu cho mười hai vị Đường chủ thối lui ra sau, cất giọng lạnh lùng nói:

- Được gặp mặt nhau quả hết sức hân hạnh.

Quái nhân nói:

- Vừa rồi khi tôi còn ở trên nóc nhà nhìn thấy Liệt Hỏa Tổ Sư đối xử với hai đứa bé này quả thật vô cùng oai phong. Danh vọng của phái Hoa Sơn được vang lừng thực chẳng phải bồng không mà có. Tại hạ khâm phục lắm.

Câu nói ấy là một câu xiên xỏ hết sức thâm trầm. Mặc cho Liệt Hỏa Tổ Sư dù là người rất thâm trầm hiểm độc mà vẫn không khỏi biến sắc mặt. Lão ta hừ một tiếng nhưng chẳng tìm được lời lẽ chi để trả miếng cả.

Quái nhân cất tiếng cười ha hả, đưa tay vẫy Đàm Nguyệt Hoa và Lữ Lân nói:

- Hai đứa bé kia, tuy oai phong của phái Hoa Sơn các người đã có dịp trông thấy tận mắt rồi, vậy từ nay về sau nếu có gặp những nhân vật võ lâm, cũng nên nói lại cho mọi người được biết. Giờ đây, bọn các người vẫn chưa chịu rời đi hay sao?

Lữ Lâm trông thấy quái nhân là người tỏ ra rất hào hiệp và lạnh lợi, lúc nào cũng khôi hài đùa cợt, võ công lại vô cùng cao cường, nên trong lòng không khỏi hết sức ưa thích, vội vàng lên tiếng nói:

- Phải đấy! Lời nói của tiền bối thật đúng. Chúng tôi cần phải truyền bá giúp cho phái Hoa Sơn, hầu tên tuổi của môn phái này càng lan rộng thêm nữa.

Dứt lời, cậu ta thò tay kéo một cánh tay của Đàm Nguyệt Hoa định sẽ cùng quay lưng đi thẳng ra ngoài.

Nhưng hai người chưa bước được hai bước, bỗng nghe Liệt Hỏa Tổ Sư gầm giọng nói:

- Bằng hữu, ông muốn mang hai đứa bé này đi chằng?

Quái nhân vỗ tay nói:

- Tại hạ quả có ý đó, như vậy là ông đã đoán biết trước rồi.

Qua giọng nói của ông ta, nghe như ông ta không những có thể đi ở mặc tình trước mặt Liệt Hỏa Tổ Sư, mà hơn nữa lại có thể cứu cho người khác mà không cần lên tiếng nói phải quấy chi ráo.

Liệt Hỏa Tổ Sư nghe thế bỗng cất tiếng cười ha hả. Trong khi lão ta cười thì thân người vẫn ngồi chễm trệ trên chiếc ghế dựa bằng gỗ quý chẳng hề cử động. Nhưng chiếc áo dài màu đỏ như lửa của lão ta tự nhiên cứ bay múa nghe rền rẹt tựa hồ đang bị một ngọn cuồng phong thổi tung trông chẳng khác chi một cụm lửa đang bùng cháy. Khi tiếng cười vừa dứt lão ta cất tiếng nói:

- Các hạ nếu bằng lòng lưu lại tính danh, thì tôi cũng có thể kết tình bằng hữu với các hạ từ nay.

Quái nhân ồ lên một tiếng nói:

- Chỉ cần tôi nói rõ tính danh thì ông bằng lòng cho tôi dắt hai đứa bé này đi phải không.

Liệt Hỏa Tổ Sư đáp:

- Đúng thế.

Sở dĩ Liệt Hỏa Tổ Sư trả lời như vậy là vì lão ta đã được mục kích võ công cái thế của quái nhân ấy nên lão ta đoán biết đối phương phải là một nhân vật tên tuổi lừng lẫy trong võ lâm. Song đối phương lại không bằng lòng để người chung quanh thấy chân diện mục, vậy chắc chắn phải là người có một ẩn tình chi khó giải bày. Do đó chỉ cần đối phương bằng lòng nói rõ tính danh, thì lão ta sẽ dễ tìm biện pháp đối phó hơn.

Quái nhân bật cười nói:

- Thật chẳng ngờ tên tuổi hèn mọn của tại hạ mà hữu dụng như thế. Vậy tại hạ xin nói rõ cho ông nghe thôi. Tại hạ là người họ Triệu, tên gọi Tiền Tôn.

Liệt Hỏa Tổ Sư nghiêng tai chú ý nghe và nghe đối phương cho biết mình là người họ Triệu thì trong lòng không khỏi sửng sốt. Vì một cao thủ tuyệt đỉnh như lão ta cũng không làm sao biết rõ có nhân vật lỗi lạc nào là người họ Triệu.

Hơn nữa đối phương bảo tên mình là Tiền Tôn nên lão ta không ngừng lăm bắm ba tiếng Triệu Tiền Tôn một lúc lâu nhưng về mặt vẫn còn ngờ ngác. Lão ta không ngờ đối phương đang bày trò đùa cợt mình, nên vẫn moi óc soát lại tất cả những nhân vật võ lâm mà lão ta được biết. Nhưng mãi đến khi Liệt Hỏa Tổ Sư nhớ ba chữ Triệu Tiền Tôn chẳng hề nghe ai nói trong võ lâm bao giờ thì mới chợt nhớ lại đó là ba chữ mở đầu trong cuốn Bách Gia Tánh.

Như vậy rõ ràng đối phương đã nói tính danh giả chứ chẳng phải tên họ thực. Liệt Hỏa Tổ Sư không khỏi hết sức tức giận cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

- Xin các hạ hãy để hai đứa bé ấy lại đây.

Quái nhân úy lên một tiếng nói:

- Ông ngồi chễm trệ trên ghế cao nhìn qua thì thấy giống nhân vật quan trọng, song chẳng rõ vì đâu lại ăn nói như trẻ con, vừa mới nói đó thì lại quên ngay rồi.

Liệt Hỏa Tổ Sư nói:

- Muốn dẫn hai đứa bé ấy đi, thì trước tiên ông phải lưu tánh danh lại đã.

Quái nhân nói:

- Quái lạ thực! Chẳng lẽ đôi tai của ông điếc hay sao? Tôi đã nói rồi kia mà? Tôi họ Triệu, tên gọi Tiền Tôn.

Liệt Hỏa Tổ Sư nghe thế trong lòng không khỏi một phen sửng sốt. Lão ta thầm nghĩ:

“Hắn cứ một mực bảo tên họ thật sự của hắn là Triệu Tiền Tôn, trong khi đó mình lại không có biện pháp chi để chứng minh lời nói sai hay là đúng, vậy làm thế nào để buộc hắn phải nói tên họ thật ra được?”

Vừa rồi lão ta đã bị quái nhân ấy làm đủ mọi cách trêu cợt, xiên xỏ, quả là một chuyện suốt hai mươi năm gần đây lão ta chưa hề gặp bao giờ. Bởi thế lửa giận đã cháy bùng bùng trong lòng lão ta không sao để đè nén được. Lão ta cất tiếng cười nhạt nói:

- Bản Tổ sư bình thường hễ nói ra một lời thì chắc như đinh đóng cột. Nhưng đối với những lũ chuột giấu đầu lòi đuôi chẳng dám để cho mọi người chung quanh biết rõ danh tánh thì tạm thời cũng phải tráo trở hầu lấy đó làm bài học khôn cho bọn tặc tử vô danh sau này.

Quái nhân chưa kịp lên tiếng trả lời, thì Lữ Lân đã tức giận lên tiếng:

- Chớ có vô sỉ như thế! Chính mình đã nói, rồi xem lời nói ấy như tiếng chó sủa ma hay sao? Người ta đã bảo là Triệu Tiền Tôn kia mà?

Đôi mắt của Liệt Hỏa Tổ Sư chiếu sáng ngời như điện, tràn đầy sát khí, nhìn chăm chú vào Lữ Lân một lúc thật lâu, rồi mới từ từ dời đi nơi khác.

Quái nhân cất tiếng cười to nói:

- Thằng bé, ngươi chớ nên vô lễ, dù sao người ta cũng là Chương môn của một môn phái, địa vị chẳng phải tầm thường. Tuy vừa rồi người ta ăn nói thô lỗ, song ngươi phải biết vì người ta đang tức giận nên mất khôn, vậy ngươi phải châm trước mới được.

Quái nhân và Lữ Lân, một trẻ một già một xướng một họa, đối đáp nhau toàn lời châm biếm xỏ xiên, khiến Liệt Hỏa Tổ Sư tức giận đến mức không sao nhẫn nhịn được nữa. Đôi mắt chiếu sáng ngời của lão ta quay lại nhìn chòng chọc vào Lữ Lân.

Vừa rồi Lữ Lân chẳng hề sợ hãi trước Liệt Hỏa Tổ Sư, vậy giờ đây cậu ta được quái nhân võ công cao tuyệt đỡ đầu, thì lại càng không biết kiêng sợ tí gì. Cậu ta liền thâm nghĩ:

“Ông trợn mắt nhìn tôi thì chẳng lẽ tôi không dám nhìn lại ông hay sao?”

Cậu ta bèn đưa tay chống nạnh, rồi giương tròn xoe đôi mắt nhìn thẳng về phía Liệt Hỏa Tổ Sư. Nhưng đôi mắt của Lữ Lân vừa chạm vào tia mắt của Liệt Hỏa Tổ Sư, thì cậu ta không khỏi kinh hoàng.

Vì cậu ta bỗng thấy hai tia mắt của Liệt Hỏa Tổ Sư đã khác hẳn với khi nãy, tựa hồ nó sâu thăm thẳm như một cái hố mù tịt không đáy, khiến cậu ta mất hẳn tự chủ buộc phải chăm chú nhìn mãi vào đôi mắt lão ta không làm sao dời đi nơi khác được.

Ngay lúc ấy đôi mắt của Liệt Hỏa Tổ Sư bất thần lóe lên những tia sáng rất lạ lùng, khiến cho Lữ Lâm đầu óc choáng váng và đau nhức.

Lữ Lâm chưa đi đứng nhiều trong giang hồ nên kinh nghiệm dù sao vẫn còn non kém. Cậu ta hoàn toàn không biết một trong những môn võ công lợi hại nhất của phái Hoa Sơn chính là môn Huyền Thần Pháp này. Chỉ cần hai tia mắt của đối phương chạm thẳng vào hai tia mắt của Liệt Hỏa Tổ Sư, thì tự nhiên mất hẳn tự chủ, bị lão ta chế ngự và điều khiển theo ý muốn. Đấy quả là một sức mạnh huyền diệu phi thường, khó ai có thể tưởng tượng nổi.

Lúc ấy Lữ Lâm vẫn chưa biết việc chi xảy ra. Cậu ta cố đem hết sức của mình, hầu dòi tia mắt khỏi ánh mắt của đối phương. Cậu ta cố gắng tuyệt vọng như một kẻ đang rơi xuống hố sâu, múa máy hai tay để mong bám víu vào một vật chi vậy.

Đàm Nguyệt Hoa đứng cạnh đấy, thấy vàng trán của Lữ Lâm đã toát mồ hôi, khuôn mặt tuấn tú đang bừng đỏ thì đã biết nguy, vội vàng kêu to lên rằng:

- Tiền bối ông hãy xem kia!

Quái nhân bèn thò tay lên vai một lượt nói:

- Cái trò tầm thường đó, thật chẳng đáng mang ra thi thố làm gì.

Dứt lời lão ta nhanh nhẹn rút chiếc quạt lá rách nát trên cổ áo xuống, đưa thẳng che kín trước mặt Lữ Lâm. Tức thì Lữ Lâm cảm thấy trước mặt tối sầm, trong lòng cũng sáng khoái dễ chịu. Cậu ta thở phào một hơi dài và cảm giác kinh hoàng khổ sở của kẻ đang hụt chân rơi xuống hố khi nãy cũng tự nhiên tiêu tán đi cả.

Đàm Nguyệt Hoa thấy sắc mặt của Lữ Lâm từ từ tỉnh trở lại, vội vàng thò tay kéo Lữ Lâm đứng sát bên cạnh mình nói:

- Lân đệ, lão già ấy võ nghệ cao cường tuyệt đỉnh khắp võ lâm ai ai cũng biết. Tuy khoảng cách giữa lão ta và Lân đệ khá xa, song tuyệt nhiên chớ nên nhìn thẳng vào mắt lão ta như thế.

Nói dứt lời Đàm Nguyệt Hoa mới chợt tỉnh lại là mình đã gọi Lữ Lâm bằng Lân đệ, tức một cách xưng hô thân mật hơn Lữ huynh đệ, mà nàng thường dùng trước đây. Khuôn mặt kiều diễm của nàng bất giác bừng đỏ. Song Lữ Lâm không để ý đến việc đó. Cậu ta tự nhiên rằng:

- Nguyệt tỷ tỷ, tôi đã biết rồi!

Giữa hai người trong tình trạng đối thoại tự nhiên đã thay đổi cách xưng hô, càng có vẻ thân mật hơn nhiều.

Quái nhân sau khi đưa thẳng chiếc quạt lá kê ra, cắt đứt luồng nhãn tuyến giữa Liệt Hỏa Tố Sư và Lữ Lân, thì liền cất tiếng cười nói:

- Ông cũng chớ nên nói nhiều nữa, trước sau gì rồi hai chúng ta cũng phải so tài để biết ai cao ai thấp!

Liệt Hỏa Tố Sư nói:

- Phải lắm! Các hạ quả là người rất sáng suốt, nên đoán biết trước được mọi việc xảy ra.

Quái nhân nói:

- Ông là vị Chương môn của một phái, còn tôi lại không muốn đánh giá thấp mình, do đó giữa chúng ta chả lại học đòi theo phường vô lại ngoài đầu đường xỏ chợ, ấu đả để phân định cao thấp sao?

Vừa rồi Liệt Hỏa Tố Sư đã nếm mùi xiền xỏ chua cay của quái nhân, nên giờ đây sợ mình nói nhiều thì đối phương sẽ nắm sơ hở mà biếm nhẽ làm tổn thương đến uy danh lão ta hơn, nên lão ta liền cất giọng lạnh lùng nói:

- Vậy theo ý ông thì sao?

Quái nhân nói:

- Chúng ta sẽ so tài về võ công trong ba lượt, nếu ai thắng hai sẽ được cuộc.

Liệt Hỏa Tố Sư lạnh lùng nói:

- Nếu đắc thắng rồi thì sao?

Quái nhân đáp:

- Đáng lý mọi việc được tiến hành một cách dễ dàng, nhưng vừa rồi ông mới hứa đó lại nuốt ngay lời hứa, nên mọi việc phải rắc rối hơn.

Liệt Hỏa Tố Sư liền cất giọng ngạo nghễ cười to nói:

- Nếu nói thế thì chả lẽ đôi bên chỉ dựa vào cái miệng của mình để quyết định sự thắng bại hay sao?

Quái nhân đáp:

- Ông cần phải hứa một khi đã giao kết rồi, tất không được thay đổi nữa.

Liệt Hỏa Tố Sư nói:

- Đấy là lẽ tất nhiên.

Quái nhân nói:

- Tốt lắm! Nếu tôi thắng cuộc thì tôi sẽ mang hai đứa bé này đi. Trái lại nếu ông thắng cuộc thì chẳng những hai đứa bé này sẽ phải chịu cho ông quất ba chục roi đuôi báo, mà tôi đây cũng sẽ bằng lòng cho ông quất một trăm roi!

Liệt Hỏa Tổ Sư chưa kịp trả lời, thì Lữ Lân đã ồ lên một tiếng nói:

- Tiền bối nếu giao kết như vậy, chẳng hóa ra ông chịu thiệt hơn hay sao? Ngọn roi đuôi báo ấy thật sự chẳng chi để chịu đựng đâu.

Quái nhân quay mặt nhìn về phía Lữ Lân nói:

- Nếu mình bị thua, thì lẽ tất nhiên phải chịu người ta xử trí thế nào mặc tình!

Liệt Hỏa Tổ Sư trầm nghĩ bụng:

“Vói công lực mấy mươi năm của ta, nếu đem tỷ thí cùng đối phương vị tất đã bại. Vậy chỉ cần ta thắng được đối phương hai lần, thì ta sẽ quất cho hắn một trăm roi, dù hắn không chết ngay, mình cũng nhờ thế mà hả cơn giận.”

Lão ta bèn gật đầu nói:

- Tốt nhưng tỷ thí cách nào đây?

Quái nhân đáp:

- Lẽ tất nhiên phải tỷ thí một cách công bằng. Chúng ta sẽ cùng tỷ thí với nhau ba lượt, lượt thứ nhất do ông quy định cách tỷ thí, lượt thứ hai đến tôi, và lượt thứ ba phải được đôi bên đồng ý.

Liệt Hỏa Tổ Sư nghĩ ngợi một lúc thấy phương pháp đó rất công bình, chẳng ai có thể lấn lướt ai, nên lão ta liền đáp:

- Được! Lần tỷ thí thứ nhất sẽ do tôi quyết định chứ?

Quái nhân nói:

- Phải! Vậy xin ông hãy định phương pháp tỷ thí đi!

Liệt Hỏa Tổ Sư cất giọng sâu hiểm cười nhạt nói:

- Hãy khiêng hai tấm đá xanh ra đây!

Tức thì có gã đàn ông lực lưỡng, cất tiếng vâng lệnh rồi hối hả chạy thẳng ra hậu đường. Chẳng mấy chốc sau, bốn gã cùng chia nhau khiêng hai tấm đá xanh trở ra. Hai tấm đá xanh ấy dày chừng ba tấc mộc, rộng độ bốn thước vuông. Sau khi bốn gã đàn ông ấy đặt

hai tấm đá xanh xuống đất, liền hối hả bước lui về chỗ cũ đứng ngay ngắn không hề nhúc nhích.

Liệt Hỏa Tổ Sư bèn từ từ đứng lên, đưa chân thong thả bước xuống bậc tam cấp bằng đá, đến trước hai tấm đá xanh. Lúc ấy tâm trạng của Lữ Lân đang hết sức căng thẳng. Cậu hạ giọng nói rằng:

- Nguyệt tử tử, lão ta định làm chi thế?

Đàm Nguyệt Hoa nói:

- Tôi cũng không biết!

Lữ Lân lại hạ giọng thấp hơn hỏi:

- Nguyệt tử tử, theo chị xem thì quái nhân ấy có thể thắng cuộc không?

Đàm Nguyệt Hoa cười nói:

- Việc đó tôi cũng không biết.

Trong khi hai người đang nói chuyện thì Liệt Hỏa Tổ Sư đã bước đến hai tấm đá xanh. Lão ta dùng đầu bàn chân móc vào một trong hai tấm đá ấy, khiến tấm đá dựng đứng lên.

Tấm đá xanh ấy không quá ba tấc mọc, nên một khi được dựng đứng, nó không ngớt lắc lư, gần như muốn ngã trở xuống.

Liệt Hỏa Tổ Sư liền đưa cao cánh tay phải, tay áo cũng liền tuột xuống, để lộ một khúc tay gầy đét như que củi. Kế đó lão ta mới từ từ đưa lòng chưởng nhắm vào tấm đá xanh.

Hành động của lão ta hết sức chậm chạp, chứng tỏ lão ta vô cùng thận trọng. Qua một lúc lâu, lòng chưởng của lão ta mới đề sát lên mặt đá. Khi lòng chưởng của Liệt Hỏa Tổ Sư đề vào mặt đá thì chẳng hề nghe tiếng động tịnh chi, hơn nữa phiến đá được dựng đứng và không vững vàng ấy vẫn chẳng hề dao động.

Tiếp đó lão ta từ từ di động bàn tay trên mặt đá xanh, đầu lão ta bắt đầu bốc khói trắng chứng tỏ lão ta đang vận dụng nguồn nội lực tuyệt đỉnh, hòng thi thố thần công.

Lữ Lân và Đàm Nguyệt Hoa tuy rất xem thường Liệt Hỏa Tổ Sư, song khi họ thấy lão ta sử dụng thần công tuyệt diệu đó, cũng không khỏi kính phục. Khắp cả gian đại sảnh im phăng phắc, chẳng hề nghe một tiếng động khẽ. Thời gian trôi qua độ nửa giờ, thì Liệt Hỏa Tổ Sư từ từ Liệt Hỏa Tổ Sư từ từ thu bàn tay trở về rồi cất tiếng cười dài. Lão ta đứng thẳng người lên, hất tay áo rộng về phía trước một cái rất nhẹ nhàng.

Mãi đến chừng ấy mà Lữ Lân và Đàm Nguyệt Hoa vẫn chưa biết lão ta định giở trò gì.

Nhưng khi tay áo rộng của Liệt Hỏa Tổ Sư vừa hất về phía trước thì số người hiện diện trong gian đại sảnh trước tiên không khỏi kinh hoàng đến đứng sững sờ. Rồi kể đó, ngay cả đến Lữ Lâm và Đàm Nguyệt Hoa cũng đồng thanh hoan hô như sấm dậy.

Thì ra khi tay áo của Liệt Hỏa Tổ Sư vừa quét về phía trước, gây thành một luồng gió nhẹ khiến phiến đá khế lắc một lượt, thì mọi người trông thấy có một cụm bụi đá tung lên...

Khi bụi đá lắng xuống, mọi người mới trông thấy rõ ở giữa phiến đá xanh ấy đã bị Liệt Hỏa Tổ Sư dùng chưởng lực gây thành một lỗ thủng tròn có đường kính độ nửa thước mộc.

Với tài nghệ ấy quả chẳng phải tầm thường, nên số người hiện diện hoan hô vang dội là phải.

Quái nhân thấy thế liền cất tiếng nói:

- Hay tuyệt! Hay tuyệt! Liệt Hỏa Tổ Sư quả là người danh bất hư truyền. Hai đứa bé người có biết được là có vung chưởng đánh một phiến đá tan nát thành bốn năm mảnh vụn thật sự chỉ là võ công thấp kém. Hơn nữa dù chỉ vung chưởng đánh mạnh ra khiến một phiến đá lủng thành một lỗ to, vẫn chưa thể gọi là công lực tiến đến mức cao tuyệt. Vì có dùng công lực gây thành một sức chấn động mãnh liệt, để xoay thủng một phiến đá xanh, trong khi phiến đá ấy được dựng đứng mà chẳng hề lay động chút nào. Đây mới thực là người có nguồn nội lực gồm đủ hai mặt cứng rắn và mềm dẻo, tuyệt diệu vô cùng. Như vậy mới đáng gọi là thần công thượng đẳng của một nhân vật nội gia chân chính.

Quái nhân tự xưng là Triệu Tiền Tôn ấy kể từ lúc xông vào gian đại sảnh này, trước sau vẫn dùng lời lẽ xiên xỏ biếm nhẽ đối phương, chưa một lần nào nói lên một câu đứng đắn. Mãi đến khi ông nói ngợi khen về võ công của Liệt Hỏa Tổ Sư thì nghe ông ta có giọng hết sức chân thành, không phải là lời nói cười cợt nữa.

Lữ Lâm và Đàm Nguyệt Hoa nghe quái nhân dựa vào những việc đang xảy ra, để giải thích cho mình cách phân biệt giữa võ công thượng thặng và võ công hạ đẳng, nên trong lòng lãnh hội rất nhiều.

Bởi thế cả hai người thi lễ nói:

- Lời của tiền bối phải lắm,

Quái nhân cất tiếng cười ha hả nói:

- Liệt Hỏa Tổ Sư đã thi thố tài nghệ tuyệt vời, vậy làm sao tôi cũng phải bước ra biểu diễn khả năng hèn mọn của mình vậy.

Lúc ấy, Liệt Hỏa Tổ Sư cất giọng lạnh lùng nói:

- Trận tỷ thí đầu tiên này, việc đánh thủng thành một lỗ tròn giữa mặt đá, chỉ là phần đầu trong cuộc tỷ thí mà thôi. Kế đó, lại còn một phần thứ hai nữa mới được xem là hoàn tất. Riêng về phần kế tiếp ấy, hiện giờ tôi chưa biểu diễn vội, song cũng phải nói trước cho minh bạch.

Quái nhân đã biết ngay từ lúc đầu, là thứ võ công đó tuy rất cao tuyệt, song trong võ lâm cũng có một ít người biểu diễn được. Do đó chắc chắn Liệt Hỏa Tổ Sư cũng đã đoán biết trước, là nó tuyệt đối không khi nào gây được khó khăn gì cho đối phương. Hơn nữa, trong cuộc tỷ thí đầu tiên này, Liệt Hỏa Tổ Sư muốn nắm cho được phần thắng lợi, nên không khi nào lại bày tỏ tỷ thí quá đơn giản như thế.

Quái nhân lên tiếng nói:

- Còn phần kế tiếp là chi, các hạ hà tất không thi thố cho tôi được thấy? Nếu tôi tự xét mình không thể đua tài được, thì tôi sẽ tự động rút lui, chẳng cần biểu diễn tài nghệ vụng về trước mắt mọi người làm gì.

Liệt Hỏa Tổ Sư cất giọng sâu hiểm cười lên một tiếng nói:

- Xin các hạ hãy đánh thủng một lỗ tròn trên mặt đá xanh trước đã, rồi tại hạ biểu diễn sau cũng không muộn.

Quái nhân tự biết, tuy mình có thể đánh thủng mặt đá xanh y như Liệt Hỏa Tổ Sư, bằng cách sử dụng nguồn nội lực tuyệt đỉnh và vô cùng dồi dào của mình, nhưng chắc chắn làm thế sẽ bị hao hụt nội lực không ít. Vì lẽ muốn làm được như vậy, phải hoàn toàn dựa vào chân lực chân chính của bản thân, để gây thành một sự rung chuyển mãnh liệt đánh tan đá xanh thành bột nhuyễn. Ngoài cách đó ra, thực không còn cách nào khác hơn được.

Như vậy sở dĩ Liệt Hỏa Tổ Sư không bằng lòng biểu diễn ngay phần kế tiếp, là vì một phần nội lực trong người lão ta đã bị hao hụt khá nhiều, nên không muốn để cho quái nhân vì thế mà chiếm được ưu thế hơn.

Theo thói quen hành sự, thì ông ta vốn có thể bỏ dỡ cuộc so tài thứ nhất này, thẳng thắn nhìn nhận là mình thua, hòng bảo vệ nguyên khí trong người, để chiếm ưu thế trong hai cuộc tỷ thí sau. Song vì giờ đây ông ta không muốn mọi người hiểu mình là kẻ kém cỏi, nhất là ông ta không bằng lòng để cho Lữ Lâm thấy mình thua sút đối phương. Vì Lữ Lâm vừa gặp mặt ông ta, là tỏ ra hết sức sùng kính, vậy nếu ông ta lên tiếng chịu thua chẳng phải khiến Lữ Lâm thất vọng lắm hay sao? Nếu thế, sau này ông ta đâu còn hy vọng thu nhận Lữ Lâm làm môn đồ được nữa?

Ông ta cất tiếng cười dài nói:

- Được!

Dứt lời ông ta thò tay về phía trước, rùn thấp đôi chân, đè thẳng lòng chưởng vào mặt đá xanh.

Vừa rồi, Liệt Hỏa Tổ Sư cũng thi triển như thế nhưng hành động rất chậm chạp, chưởng thế đưa từ từ về phía trước từng tắc một. Trái lại, giờ đây quái nhân hành động có vẻ nhanh nhẹn cấu thả, chẳng có vẻ thận trọng chi cả.

Nhìn qua việc ấy, ai nấy đều có cảm giác là tài nghệ của quái nhân cao cường hơn Liệt Hỏa Tổ Sư một bậc. Nhưng khi chưởng thế của ông ta chạm đến mặt đá xanh thì phiến đá đó khẽ dao động, khác hẳn với Liệt Hỏa Tổ Sư vừa rồi. Bởi thế mọi người có nhận xét là ông ta kém sút hơn Liệt Hỏa Tổ Sư về phần đó. Song sự hơn kém ấy, nếu so sánh và cân nhắc kỹ lưỡng hơn thì thấy đôi bên tài nghệ cũng tương đương mà thôi.

Chẳng mấy chốc sau, trên đỉnh đầu của quái nhân bốc khói trắng, và thời gian lại trôi qua độ nửa canh giờ, ông ta liền nhảy lui ra sau, thổi mạnh một hơi dài về phía trước, khiến bụi đá bay mù mịt, đồng thời mặt đá cũng hiện lên một lỗ thủng tròn to!

Số người hiện diện ở gian đại sảnh được chứng kiến hai cao thủ tuyệt đỉnh biểu diễn tài nghệ phi thường của họ, thì ai ai cũng trở mắt đứng nhìn, im lặng chẳng hề nghe một tiếng động. Mãi đến khi quái nhân nhảy lùi và đứng sững giữa sảnh đường, thì tiếng hoan hô như sấm nổi lên!

Sắc mặt của Liệt Hỏa Tổ Sư sa sầm, nói:

- Công lực của các hạ quả thực đáng khâm phục lắm!

Quái nhân đáp:

- Như nhau cả! như nhau cả!

Liệt Hỏa Tổ Sư trông thấy đối phương ăn nói chẳng hề khiêm tốn nên trong lòng có phần tức giận. Song vì đối phương cũng có thể dùng chân lực nội gia tuyệt đỉnh của mình, đánh thủng mặt đá thành một lỗ tròn y hệt lão ta, nên lão ta không tìm được một lý do gì để bắt bẻ, đành cười nhạt rồi im lặng.

Quái nhân lên tiếng hỏi:

- Liệt Hỏa Tổ Sư, chẳng hay phần kế tiếp trong cuộc tỷ thí đầu tiên này, còn có chi nữa không?

Sắc mặt của Liệt Hỏa Tổ Sư hiện lên vẻ đặc ý vô cùng nói:

- Phần kế tiếp ấy à? Chỉ cần các hạ có thể làm được y như tôi thì tôi bằng lòng xem các hạ đã toàn thắng!

Quái nhân nghe thế không khỏi giật mình, thầm nghĩ:

“Liệt Hỏa Tổ Sư dám nói lớn lối như vậy, có lẽ phần tử thí kế tiếp này, phải là một tài nghệ tuyệt luân, kinh khiếp mọi người?”

Tuy nhiên bề ngoài ông ta vẫn điềm tĩnh như thường, lên tiếng nói:

- Xin mời!

Liền đó, Liệt Hỏa Tổ Sư bước lui ra xa, cách phiến đá xanh đã đánh thủng một lỗ tròn trên dưới một trượng mới đứng lại. Kế đó, bỗng lão ta rùn thấp thân mình đưa tay phải chống lên đất, cho toàn thân nằm ngang trên khoảng không.

Số người hiện diện tại sảnh đường, trông thấy thế đều ngạc nhiên, không biết Liệt Hỏa Tổ Sư định bày trò gì. Nhưng liền đó, ai nấy đều trông thấy thân người lão ta bay vèo về phía trước nhanh như một mũi tên bắn.

Trong lúc ấy ngoại trừ quái nhân nọ, còn thì số người hiện diện đều không ai đoán biết được lão ta định biểu diễn trò gì.

Chỉ nháy mắt sau, đỉnh đầu của Liệt Hỏa Tổ Sư đã sắp chạm vào phiến đá xanh, và thân người lão ta chập chờn trong không trung. Thế là lão ta đã chui thẳng qua chiếc lỗ tròn giữa phiến đá, rộng không hơn nửa thước mộc ấy.

Sau khi chui qua chiếc lỗ tròn, Liệt Hỏa Tổ Sư lại tiếp tục bay thẳng đến phía trước độ một trượng rồi mới vọt đứng thân người lên, dùng thế Nhũ Yến Đầu Lâm đáp vững trên sàn nhà. Riêng phiến đá xanh mà lão ta vừa chui qua, chỉ khẽ lắc lư mấy lượt, rồi lại đứng vững như thường, không hề bị ngã đổ.

Qua hiện tượng ấy, Lữ Lâm, Đàm Nguyệt Hoa cũng như số người hiện diện, cơ hồ không tin ở đôi mắt của mình, ngỡ là nhất thời đôi mắt của mình bị hoa nên không thể nhận rõ được sự thật mà thôi.

Vì lẽ, chiếc lỗ tròn ở giữa phiến đá xanh, trực kính không quá nửa thước mộc, nếu cố gắng lắm chỉ có thể chui qua được một chiếc đầu người, và phần vai thì tuyệt đối không làm sao có thể chui lọt được. Thế nhưng họ đã trông thấy rõ ràng, nguyên thân mình của Liệt Hỏa Tổ Sư đã chui lọt qua chiếc lỗ tròn bé nhỏ đó.

Hơn nữa, phiến đá xanh ấy vì bề dày không quá ba tấc mộc, nên khi dụng đứng chỉ cần va chạm mạnh một tí là nó sẽ đổ ngay. Nhưng sau khi Liệt Hỏa Tổ Sư chui qua mà phiến

đá chỉ dao động khẽ mấy lượt rồi lại đứng yên, không hề ngã xuống. Như vậy chúng tỏ khi lão ta chui qua chiếc lỗ tròn ấy, lớp y phục ở bên ngoài chỉ va chạm ít nhiều vào mặt đá thô, chứ thân mình lão ta chẳng hề chạm đến phiến đá. Bởi thế ai nấy mới rõ, quả quái dị đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi Liệt Hỏa Tổ Sư đứng yên trên sàn nhà, bèn cất tiếng cười nhạt nói:

- Xin mời các hạ.

Quái nhân chấp tay ra sau, bước tới bước lui mấy bước nói:

- Súc Cốt Thần Công của phái Hoa Sơn quả là cao tuyệt trong võ lâm. Hơn nữa thuật Súc Cốt Thần Công ấy lại được Tổ Sư rèn luyện đến mức cao thâm tuyệt vời, không ai có thể sánh kịp. Khắp trong thiên hạ, cao nhân tuy nhiều, nhưng ngoại trừ các hạ, thử hỏi ai còn biết được thuật Súc Cốt Thần Công cao tuyệt đó nữa? Như vậy, tôi nhận thua ở cuộc tỷ thí đầu tiên này.

Lữ Lân và Đàm Nguyệt Hoa nghe lời của quái nhân mới biết thân pháp hết sức quái dị của Liệt Hỏa Tổ Sư vừa biểu diễn, chính là một trong những tuyệt kỹ của phái Hoa Sơn, tức thuật Súc Cốt Thần Công.

Sau khi họ đã hiểu được thân pháp ấy là gì, thì mới liền tưởng đến những việc tương tự khác. Do đó, họ biết thuật Súc Cốt Thần Công có thể giúp cho Liệt Hỏa Tổ Sư chui ngang qua một lỗ thủng nhỏ trên phiến đá xanh, vạn nhất khi cần thiết dùng vũ lực để giao tranh với kẻ thù tất lão ta sẽ dựa vào thân pháp quái dị đó, đánh ra toàn những thế võ cao sâu khó lường, khiến đối phương không làm sao đề phòng được. Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa và Lữ Lân không tránh khỏi bị đối phương đánh đến ba mươi roi đuôi báo, mà còn hại lây đến quái nhân ấy cũng phải chịu đánh một trăm roi nữa.

Liệt Hỏa Tổ Sư ngạo mạn nói:

- Cuộc tỷ thí đầu tiên đã định rõ ai thắng ai bại, vậy cuộc tỷ thí thứ hai tiến hành như thế nào, xin các hạ chỉ giáo cho.

Quái nhân khẽ nhún đôi vai cất tiếng cười to, nói:

- Tại hạ xin mạn phép hỏi tôn giá để mượn một ít đồ vật?

Liệt Hỏa Tổ Sư đáp:

- Xin các hạ cứ nói thẳng.

Quái nhân ấy đưa mắt nhìn sang phải rồi lại nhìn sang trái, nói:

- Trong gian nhà này số người khá đông, vậy có lẽ nhà bếp cũng không phải nhỏ?

Mọi người có mặt tại gian đại sảnh, ngay cả đến Liệt Hỏa Tố Sư đều hoang mang không hiểu quái nhân ấy vì lẽ gì, đang bị thất bại ở cuộc tử thí đầu tiên, mà bỗng lại quay sang hỏi nhà bếp to hay nhỏ. Hàng trăm tia mắt đều đổ dồn về phía quái nhân ấy. Riêng Liệt Hỏa Tố Sư sau khi cất tiếng hừ qua một lượt, nói:

- Các hạ nói thế là có ý chi?

Quái nhân cũng hừ một tiếng nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi nhà bếp có sẵn trứng gà hay không? Nếu có thì cho tôi mượn hai chục quả trứng để dùng, và chắc chắn sẽ không gây trở ngại cho buổi cơm tối của quý vị đâu.

Số người chung quanh ai nấy đều ngơ ngác, đưa mắt nhìn nhau, không rõ ông ta mượn trứng gà để làm gì.

Liệt Hỏa Tố Sư giữ bình tĩnh, quay đầu nhìn lại phía sau bảo bọn thủ hạ rằng:

- Hãy đi lấy ra mau!

Tức thì có hai gã đàn ông to lớn, cùng chạy bay vào sau nhà, và chẳng mấy chốc, cả hai bung ra một ổ trứng gà, đủ số hai mươi quả. Quái nhân bèn khom người rồi đếm, nói:

- Hay lắm, vừa đủ hai mươi quả. Nay Liệt Hỏa Tố Sư, tôi sẽ mượn tạm để dùng mười quả mà thôi.

Khi quái nhân nói dứt lời, thì Lữ Lân vì tính trẻ con hầy còn, nên không làm sao nén được, buột miệng cười to, nói:

- Tiền bối, có phải định thi đua nuốt trứng gà, xem ai nuốt mau không?

Quái nhân cười đáp:

- Lẽ tất nhiên không phải thế.

Sau đó, mọi người trông thấy lão ta thò cả hai bàn tay ra, mỗi bên cầm lên hai quả trứng, rồi bỗng xoay người lại, vung tay ném thẳng ra, khiến bốn quả trứng đều bay về phía trước mặt.

Sức lướt đi của bốn quả trứng ấy cũng không nhanh lắm, hơn nữa nó lại bay chập chờn giữa khoảng không, tựa hồ có một sức mạnh chi đỡ lấy nó.

Bốn quả trứng gà đó, nhắm bay tới cây cột gỗ mà hai gã đàn ông to lớn vừa rồi đã vung hai ngọn roi đuôi báo quất mạnh vào, và hầy còn rõ hai lần lõm sâu.

Chẳng mấy chốc sau, bốn quả trứng gà sắp chạm thẳng vào cây cột khổng lồ và rần chắc đó.

Số người hiện diện tại gian đại sảnh, đều đỉnh ninh là bốn quả trứng gà một khi chạm vào cột gỗ, bị vỡ tan nát ngay tức thì. Nhưng chẳng ngờ sau bốn tiếng va chạm thực khế, mọi người thấy bốn quả trứng chẳng hề suy suyễn, và cũng không rơi xuống đất, trái lại đã khảm sâu vào thân cột và dính cứng ngắc luôn.

Nhìn qua tài nghệ tuyệt vời, mọi người đều kinh hoàng đến há mồm tròn mắt, quên mất cả việc hò reo, tán thưởng.

Thử nghĩ với sức mạnh của hai ngọn roi đuôi báo do hai gã đàn ông lực lưỡng kia đánh ra, chỉ có thể lưu lại trên chiếc cột gỗ rần chắc ấy hai làn roi thôi. Nhưng giờ đây với những quả trứng gà, là những vật rất dễ bị vỡ, thế mà quái nhân vung tay ném ra, lại có thể khiến chúng khảm sâu vào thân cột. Qua hiện tượng đó, đủ biết nguồn nội lực của quái nhân thâm hậu đến mức nào.

Trong khi mọi người còn kinh hoàng ngỡ ngác, thì bỗng nghe quái nhân cất tiếng cười dài, rồi thò tay vào rổ lấy lên bốn quả trứng gà khác, tiếp tục ném về phía chiếc cột.

[mất từ trang 25 - 26]

Liệt Hỏa Tổ Sư kinh hãi, song lão ta lại nghĩ rằng:

“Nội lực của ta đã tiến đến mức cao tuyệt đỉnh, nhưng chỉ đáng tiếc là nội công được truyền dạy nối tiếp trong phái Hoa Sơn, chẳng phải là nguồn nội công huyền môn chính tông mà đã có pha lẫn phương pháp của những môn phái khác, nên không còn thuần túy nữa. Vậy e rằng mình không thể thi thố tới mức tinh tuyệt như đối phương chẳng?”

Vì thế trong đầu óc lão ta bỗng thoáng nghĩ đến một nhân vật, và lão ta không khỏi sửng sờ, đứng yên không nói nên lời.

Quái nhân lại lên tiếng nói:

- Ủa đã làm sao rồi? Chẳng lẽ tôn giá lại chịu thua hay sao?

Liệt Hỏa Tổ Sư nghe qua lời nói ấy, thì như mới bừng tỉnh. Lão ta cười nhạt đáp:

- Tại hạ cố gắng thi thố tài nghệ của mình, xem có thể làm được như các hạ không?

Qua giọng nói ấy chúng tỏ lão ta cũng tự tin ở mình. Lão ta hai tay lấy lên bốn quả trứng gà, ném thẳng tới một gốc cột khác. Qua bốn tiếng va chạm thực khế mọi người mới thấy bốn quả trứng đã khảm sâu vào thân cột và cũng dính cứng luôn tại đấy.

Mười hai vị Đường chủ phái Hoa Sơn trông thấy thế, liền đồng thanh hoan hô vang dội.

Lữ Lân tròn to đôi mắt nói:

- Hãy còn sáu quả nữa, vậy các ông hoan hô cái gì?

Tuy ngoài miệng nói thế, song trong lòng cậu ta không khỏi lo âu cuống quýt. Vì Liệt Hỏa Tổ Sư nếu có thể ném tất cả mười quả trứng gà khảm vào cột gỗ, thì kể như quái nhân đã bị thua hai lần.

Liệt Hỏa Tổ Sư lại thò tay lấy bốn quả trứng gà khác, và ném thẳng về phía trước, khiến bốn quả trứng bay đi vèo vèo. Kể đó, lại nghe bốn tiếng cạch, tức thì bốn quả trứng gà lại khảm cứng trên cột gỗ.

Tám quả trứng vừa được Liệt Hỏa Tổ Sư khảm thành một hàng dài thẳng đứng chẳng hề lệch lạc một tí nào.

Đàm Nguyệt Hoa và Lữ Lân trông thấy thế, không khỏi phập phồng lo sợ. Hai bàn tay vốn đã nắm chặt nhau của họ, đang bắt đầu rớm mồ hôi. Đồng thời, khắp cả gian đại sảnh ai ai cũng im lặng, nín hơi chờ đợi khiến không khí trở thành tĩnh mịch, chẳng hề nghe một tiếng động khẽ!

Liệt Hỏa Tổ Sư thò tay lấy lên hai quả trứng cuối cùng, thái độ tỏ vẻ trang nghiêm. Lão ta vung tay ném ra tức thì, một quả liền bay vèo về phía trước.

Khi quả trứng ấy bay bổng lên cao được ba thước mọc, thì quả trứng thứ hai cũng liền được lão ta ném ra. Thế là, hai quả trứng ấy liền chạm vào nhau giữa khoảng không, gây nên một tiếng cạch khẽ, rồi nhanh nhẹn dang ra xa. Một quả trên, một quả dưới bay thành hình bán nguyệt, nhắm ngay chiếc cột to lớn kia lướt tới.

Lữ Lân và Đàm Nguyệt Hoa nhìn thấy cảnh tượng ấy, không khỏi ớn lạnh cả tâm can.

Chỉ trong nháy mắt sau, quả trứng đã chạm thẳng vào chiếc cột gỗ. Và qua hai tiếng cạch, cạch không to lắm, lẽ ra cột gỗ đã bị hai quả trứng chạm khảm cứng tại đây, mà trái lại, đã bị vỡ lớp vỏ ngoài, khiến lòng đỏ và lòng trắng tuôn đổ khắp mặt đất.

Chùng ấy Lữ Lân và Đàm Nguyệt Hoa mới thở phào một hơi dài nhẹ nhõm. Lữ Lân cất tiếng cười to ha hả, nói:

- Nguyệt tử tử, ông ấy cũng đã đói rồi, nên mới đập vỡ hai quả trứng, định làm món chiên mà ăn.

Đàm Nguyệt Hoa không hề nén được tức cười, đưa mắt nhìn Lữ Lân, nói:

- Lân đệ chớ nên nói càn, Liệt Hỏa Tố Sư có thể làm được như vậy, đã là người tài năng tuyệt thế, ít có trên đời rồi!

Sự đối đáp giữa hai người, Liệt Hỏa Tố Sư đều nghe rõ mồn một, tuy trong lòng lão ta không khỏi tức giận, nhưng cuộc tỷ thí lần thứ hai này, lão ta đã bị bại rõ ràng, vậy còn nói chi được nữa?

Chính vì thế, nên lão ta cố nén giận hỏi:

- Thế còn cuộc tỷ thí thứ ba?

Quái nhân đáp:

- Thực đáng tiếc! Thực đáng tiếc! Tài nghệ của tôn giá quả là cao cường tuyệt đỉnh, song chỉ thất bại vì một sự bất cẩn nhỏ nhen mà thôi. Riêng cuộc tỷ thí lần ba cần được đôi bên đồng ý, vậy Tố Sư có cao kiến gì?

Liệt Hỏa Tố Sư thâm suy nghĩ, thấy những môn võ độc đáo của Hoa Sơn, tuy còn đến mấy thứ nữa, song nếu lão ta đề nghị ra, vị tất đã được đối phương đồng ý. Như vậy lão ta cần phải chọn một cách tỷ thí nào mà đôi bên không thể dùng mẹo khóe để thủ thắng, đồng thời phải là môn tỷ thí mà mình sở trường mới được.

Lão ta trầm ngâm nghĩ ngợi, chưa lên tiếng trả lời sao cả

Quái nhân đưa chân bước tới bước lui mấy lượt trong gian phòng, lên tiếng nói:

- Tôi ra một câu đố cho ông đoán, và ngược lại ông cũng ra một câu đố khác cho tôi đoán, được không?

Lúc bấy giờ, số người hiện diện trong gian đại sảnh đều đang chờ đợi một cuộc tỷ thí thứ ba, quyết định sự thắng bại giữa đôi bên, nên không khí căng thẳng đến mức trở thành ngột ngạt. Song bất ngờ nghe câu đề nghị của quái nhân nọ, thì không khí ngột ngạt đó tự nhiên tiêu tán đi, đồng thời tràng cười khúc khích liền nổi lên khắp nơi.

Sắc mặt của Liệt Hỏa Tố Sư trở thành lạnh lùng, nạt rằng:

- Đâu có lại thế! Chúng ta cần phải so tài với nhau về mặt võ học kia!

Quái nhân nói:

- Nếu ông không đồng ý thì thôi. Vậy ông có cao kiến gì?

Liệt Hỏa Tố Sư suy nghĩ một lúc, thấy về lai lịch đối phương, mình đã được biết ít nhiều. Như vậy, nếu mình đề ra một biện pháp tỷ thí bằng nội lực, thì không dễ chi thắng được hắn. Hơn nữa, nếu tiếp tục tỷ thí bằng võ công, e rằng phải đi đến chỗ ra tay đánh nhau, chứ

không còn biện pháp nào khác hơn. Nhưng làm thế sẽ mất đi một ý nghĩa của cuộc so tài văn nhả, tức lối “văn tử” trong võ lâm. Vì nghĩ thế nên Liệt Hỏa Tổ Sư thấy phương pháp tử thí lần thứ ba, quả là khó tìm một đề tài. Lão ta cau mày suy nghĩ một lúc, nhớ vừa rồi quái nhân có đề nghị đôi bên nên ra câu đố cho nhau đoán và như vậy có thể chấp nhận được.

Vì cách tử thí đó, nếu mới vừa nghe qua, thực chẳng khác chi một trò đùa. Nhưng dù sao đây cũng là một phương pháp thử tài nhau. Hơn nữa Liệt Hỏa Tổ Sư tự thấy mình là một sĩ tử xuất thân, suốt thời gian tập luyện võ công, lão ta không khi nào bỏ rơi việc đèn sách, nên thi phú kinh thư có thể nói vẫn đầy một bụng, vậy chả lẽ thua đối phương hay sao?

Hơn nữa, việc tìm đoán câu đố, dù cho mình có bại trước đối phương và mọi việc đồn đãi ra ngoài, thì quần hùng võ lâm chỉ cười bỏ qua, chứ chẳng hề thương tổn đến uy danh suốt mấy mươi năm qua của mình.

Như vậy, mình chỉ thiệt cái nhỏ trước mắt, chứ chẳng hề bị thiệt thòi to như phải tử thí bằng võ công.

Liệt Hỏa Tổ Sư bèn lên tiếng nói:

- Riêng tôi cũng không tìm ra một phương pháp nào tử thí bằng võ học, vậy tôi chấp nhận ý kiến của các hạ vừa rồi vậy.

Quái nhân đáp:

- Được! Về văn tài của tôi chẳng qua rất có giới hạn, nên xin ông có ra câu đố, thì chớ ra những câu khó khăn gút mắt lắm.

Liệt Hỏa Tổ Sư nói:

- Giờ đây, ông ra câu đố cho tôi đoán trước, hay thế nào?

Quái nhân đáp:

- Xin Tổ Sư hãy ra trước.

Hai cao thủ võ lâm vừa dùng những môn võ công tuyệt đỉnh để so tài cao thấp với nhau, khiến ai ai cũng cảm thấy kinh khiếp. Thế mà giờ đây họ lại thay đổi cách tử thí, bằng lối ra câu đố cho nhau đoán, thật là một chuyện bất ngờ. Song việc ấy làm cho số người hiện diện đều cảm thấy vô cùng thích thú.

Liệt Hỏa Tổ Sư trầm ngâm trong giây lát bèn lên tiếng nói:

- Câu đố của tôi chỉ có năm tiếng, vậy ông hãy nghe kỹ đây: “Lời tâu trước mặt vua”, xuất một câu gì trong Tứ Thư.

Trong khi Liệt Hỏa Tố Sư đổ xong, thì quái nhân đã lấy ra hai khoanh nhang, rồi đốt cháy lên một. Khoanh nhang ấy chắc chắn sẽ không cháy bao lâu, và nếu nó cháy hết, mà người đoán vẫn chưa đoán ra, là xem như đã bị thua.

Quái nhân cất tiếng kêu to lên rằng:

- Ối chao! Tứ Thư à? Như thế thì nguy tôi mất!

Vừa nói, ông vừa ra chắp tay ra sau, đi bách bộ trong gian phòng.

Lúc bấy giờ, Lữ Lâm và Đàm Nguyệt Hoa cũng đang cố moi óc nghĩ ngợi, và sau khoảng thời gian độ uống xong một tách trà nóng thì Đàm Nguyệt Hoa bỗng như bừng hiểu, hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Lão đê, tôi đoán ra rồi!

Dứt lời nàng ngửa mặt lên nhìn, thấy khoanh nhang đã cháy mất quá nửa. Lữ Lâm vội vàng nói:

- Nguyệt tử tử, câu đố ấy là chi? Chị mau nói cho tôi nghe nào?

Đàm Nguyệt Hoa định lên tiếng nói, nhưng sợ người ta bảo chúng mình chơi gian lận.

Đàm Nguyệt Hoa đang hết sức cố gắng quýt, thì thấy khoanh nhang cứ cháy một lúc một ngắn dần. Nàng sợ quái nhân không đoán ra, sẽ bị thua một cách oan uổng.

Chẳng mấy chốc sau, quái nhân bỗng ngửa mặt nhìn lên nói:

- Con bé nguoi quả hết sức thông minh, ta cũng đoán ra được rồi. Này, Liệt Hỏa Tố Sư "Lời tâu trước mặt vua", có phải là câu "khắc cáo u quân" trong Tứ Thư đấy không? Ông đã dùng chữ "Khắc" nguyên là tên người ấy, để giải nghĩa nó thành ra động tác, thì quả hết sức tài tình!

Câu đáp của quái nhân vừa dứt, thì khoanh nhang cũng vừa cháy hết.

Liệt Hỏa Tố Sư thấy câu đố của mình đã bị đối phương nói trúng, không làm sao chạy chối được, nên chỉ còn lên tiếng hỏi:

- Thế câu đố của ông thì sao?

Quái nhân cười nói:

- Câu đố của tôi nói hơi dài dòng một tí, vậy xin ông hãy nghe rõ đây.

Liệt Hỏa Tố Sư có vẻ rất chăm chú nói:

- Xin các hạ bắt đầu nói đi nào!

Quái nhân thông thả nói:

- Từ xa nhìn lại, nó là một quả trứng gà luộc chín và đã bóc vỏ. Bước tới gần nhìn kỹ hơn, thì nó vẫn là một quả trứng gà luộc chín bóc vỏ. Xem tới xem lui thì nó vẫn là một quả trứng gà luộc chín và bóc vỏ. Nhưng không thể ăn được!

Nói dứt lời, lão ta bèn đánh bật lửa đốt cháy khoanh nhang.

Quái nhân ấy nói lòng vòng, lộn xộn, khiến Liệt Hỏa Tố Sư không khỏi cau mày khó chịu. Lúc đầu Liệt Hỏa Tố Sư ngỡ là quái nhân sẽ ra một câu đố sâu xa khó đoán, chẳng ngờ khi nghe qua, thì câu đố ấy lại chẳng khác chi những câu đố tầm thường nhất của trẻ con ngoài đường phố, nên lộ vẻ vui mừng và lên tiếng hỏi:

- Ông xuất chi thế?

Quái nhân ấy đáp:

- Xuất thực phẩm!

Liệt Hỏa Tố Sư cúi đầu trầm ngâm nghĩ ngợi. Riêng Đàm Nguyệt Hoa và Lữ Lân cũng vội vàng suy nghĩ, cố tìm hiểu câu đố ấy là gì. Khi khoanh nhang đã cháy mất quá nửa, mà Liệt Hỏa Tố Sư vẫn còn bối rối, không biết làm sao đoán biết được câu đố ấy là chi. Trái lại Đàm Nguyệt Hoa đã nhếch môi anh đào, cười nói:

- Hay tuyệt, tôi đã đoán ra rồi!

Liệt Hỏa Tố Sư trợn tròn đôi mắt, lờm về phía nàng một lượt, rồi lại quay sang nhìn khoanh nhang đang cháy, thấy nó còn không quá một tấc mọc.

Với một con người như có trình độ tu dưỡng về cá tánh suốt mấy mươi năm dài như lão ta, thế mà giờ đây cũng không khỏi cảm thấy phập phồng cuống quýt. Một khi lão ta bấn loạn thì đầu óc lại càng rối bời.

Rồi chỉ trong nháy mắt sau, khoanh nhang đã cháy tàn hết cả, mà lão ta vẫn chưa đoán ra. Lão ta ngửa mặt nhìn lên, quát to rằng:

- Là chi thế?

Quái nhân thò tay phải ra nắm cánh tay Lữ Lân và bàn tay trái nắm tay Đàm Nguyệt Hoa, nói:

- Con bé kia, ngươi hãy giải thích cho ông ta nghe đi nào!

Đàm Nguyệt Hoa mỉm cười nói:

- Đấy chính là một quả trứng gà luộc chín và đã bóc vỏ!

Liệt Hỏa Tổ Sư sững sốt, tức giận quát rằng:

- Thế tại sao lại không ăn được?

Quái nhân cất tiếng cười ha hả, nói:

- Quả trứng gà luộc chín đã bóc vỏ ấy, vừa rơi vào hũ phân người được nhặt lên, vậy ông có ăn được không?

Câu nói ấy chỉ là một câu nói ngang, nhưng trong nhất thời Liệt Hỏa Tổ Sư đành đứng sững sờ, không tìm được một lời để bác lại.

- o O o -